

Cerere de suspendare provizorie a executării unei hotărâri judecătorești. Condiții. Instituție publică. Nedepunerea cauțiunii

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, încheiere civilă nr. 79 din 20 februarie 2014

Prin cererea formulată la data de 19.02.2014, petenta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE CLUJ NAPOCA a solicitat instanței suspendarea provizorie a executării sentinței civile nr. 13147/2013, pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. ..., până la soluționarea cererii de suspendare ce face obiectul dosarului cu nr. .../33/2014 aflat pe rolul Curții de Apel Cluj, având ca obiect contestația în anulare formulată împotriva deciziei civile nr. 844/2014, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, în cadrul recursului.

Petenta arată că prin decizia civilă atacată cu contestație în anulare, Curtea de Apel Cluj a respins recursul formulată de către subscrisa, împotriva sentinței civile nr. 13147/2013 a Tribunalului Cluj, contestația fiind întemeiată pe dispozițiile art. 317 alin. 1, pct. 1 C. pr. Civ., respectiv art. 318 C. pr. Civ.

Se arată de către petentă faptul că intimata M.P. SRL a demarat formalitățile de executare cu privire la sumele contestate, iar pe de altă parte se arată că termenul stabilit pentru soluționarea contestației în anulare este foarte scurt, 10.03.2014, astfel încât, la acest moment nu se justifică restituirea sumelor către intimată, existând posibilitatea unei eventuale întoarceri a executării, cu atât mai mult, cu cât prejudiciul cauzat de întârzierea în efectuarea restituirii ar fi mai degrabă în sarcina petentei, decât în sarcina intimății.

Nu în ultimul rând, petenta arată că este scutită de la plata cauțiunii, invocând în acest sens dispozițiile art. 6, alin. 4 și 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011.

Examinând cererea de suspendare, Curtea reține următoarele:

1. Curtea are în vedere că potrivit dispozițiilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conținută la art. 3191 parte finală din același cod, *în cazuri urgente, dacă s-a platit cautiunea, presedintele instantei poate dispune, prin incheiere si fara citarea partilor, suspendarea provizorie a executarii pana la solutionarea cererii de suspendare de catre instanta. Incheierea nu este supusa nici unei cai de atac. Cautiunea care trebuie depusa este in quantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de*

500 lei pentru cererile neevaluabile in bani. Cautiunea depusa este deductibila din cautiunea stabilita de instanta, daca este cazul.

Hotărârea a cărei suspendare provizorie se solicită a fi dispusă prin mijlocirea președintelui instanței, este pronunțată de curtea de apel în recurs în procedura contenciosului administrativ fiscal.

Mai precis, prin decizia civilă nr. 844 din 29.01.2014 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dos. nr. .../117/2012 s-a respins ca tardiv recursul declarat de petenta din acest dosar împotriva sentinței civile nr. 13147 din 20.09.2013 pronunțată în dos. nr. .../117/2012 al Tribunalului Cluj care a fost menținută în întregime. A fost obligată petenta să plătească intimatului SC M.P. SRL suma de 1.000 lei cheltuieli de judecată în recurs.

Împotriva acestei decizii la data de 14 februarie 2014 în dos. nr. .../33/2014 petenta a înregistrat contestație în anulare solicitând să se dispună anularea deciziei atacate și ca o consecință să fie judecat pe fond recursul.

2. Sub aspectul regularității sesizării instanței, Curtea are în vedere trei aspecte de inadmisibilitate a cererii de suspendare: prima dată de obiectul cererii și efectul urmărit în timp privind suspendarea, cel al nerespectării cerinței privind cautiunea și cel rezultat din natura hotărârii judecătorești a cărei suspendare se cere.

3. Din economia prevederilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conținută la art. 3191 parte finală din același cod rezultă că prealabil sau consecutiv depunerii cererii de suspendare petentul trebuie să facă dovada consemnării cautiunii în funcție dacă obiectul este evaluabil în bani (cuantumul este fix în procent de 10% din valoarea obiectului cererii) sau fix în valoare de 500 lei dacă cererea nu are un obiect evaluabil în bani.

În cazul de față, obiectul cererii este evaluabil în bani pentru că prin cererea de suspendare petenta urmărește oprirea temporară a executării unei sentințe prin care s-a recunoscut dreptul de creanță în valoare 24.713 lei cu titlu de principal și a sumei de 10.327 lei accesorii.

Din cuprinsul cererii de suspendare, Curtea reține că petenta se prevalează de dispozițiile art. 6 alin. 4 și 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011, temei față de care susține că este scutită de plata cautiunii.

Curtea reține că regula în materie consacrată de art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 este de plată a cautiunii iar excepțiile de la această regulă trebuie să fie expres prevăzute de lege, aplicate cu strictețe și strict la ipoteza vizată de norma legală care le consacră.

În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 6 alin. 4 și 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011 consacră dreptul de scutire de la plata cautiunii doar în anumite situații exprese care excedează cererii de suspendare provizorii.

Conform art. 6 din OG nr. 22/2002:

„(1) În cazurile în care, din motive temeinice privind realizarea atribuțiilor prevăzute de lege, instituția debitoare nu își poate îndeplini obligația de plată în condițiile prevăzute la art. 1 alin. (1), art. 2 sau 4, aceasta va putea solicita instanței judecătorești care soluționează cauza acordarea, în condițiile legii, a unui termen de grație sau/și stabilirea unor termene de plată eşalonată a obligației respective.

(2) În cazurile în care obligația de plată este stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, instituția debitoare poate solicita instanței care a dat această hotărâre luarea măsurilor prevăzute la alin. (1), care se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă obligația de plată este stabilită printr-un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, cererea formulată potrivit alin. (1) se soluționează de către instanța de executare competentă.

(4) Instanța sesizată potrivit alin. (1)-(3), la cererea instituției debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, va putea suspenda începerea ori continuarea executării silite până la soluționarea prin hotărâre definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate. Suspendarea se dispune fără plata unei cauțiuni. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

(5) În cazuri urgente, instanța prevăzută la alin. (4), la cererea instituției debitoare, poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare formulate potrivit alin. (4). Suspendarea se dispune fără plata unei cauțiuni. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

(6) Cererile introduse potrivit alin. (1)-(5) sunt scutite de taxa judiciară de timbru și se judecă cu precădere. Hotărârea dată în cauzele prevăzute la alin. (1)-(3) poate fi atacată numai cu recurs. “

Din economia dispozițiilor legale mai sus redată rezultă că fie în cauza pendinte fie ulterior, în funcție de starea titlului executoriu, instituția publică debitoare poate solicita instanței acordarea, în condițiile legii, a unui termen de grație sau/și stabilirea unor termene de plată eşalonată a obligației respective iar în contextul judecării unor atari cereri conform alin. 4 la cererea instituției debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, instanța va putea suspenda începerea ori continuarea executării silite până la soluționarea prin hotărâre definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate.

Trebuie notat că cererea de suspendare formulată în prezenta cauză nu are nicio legătură cu existența vreunei cererii de aplicare a măsurii de eşalonare ori acordării termenului de grație ci exclusiv cu existența unei contestații în anulare.

Prin urmare, numai în ipoteza în care instituția publică debitoare ar formula o cerere încadrată pe una din ipotezele art. 6 alin. 1-3 ar putea în carul cererii de suspendare a executării să solicite efectul exonerator de plată a

cauțiunii prevăzut la art. 6 alin. 4 ori în ipoteza de la alin. 5 pentru obținerea suspendării provizorii din OG nr. 22/2002.

Față de cele ce precedă, și din această perspectivă, cererea de suspendare este inadmisibilă, deoarece petenta nu a îndeplinit condiția privind plata cauțiunii prevăzută de art. 403 alin.4 din Codul de procedură civilă de la 1865 aplicabil prin norma de trimitere consacrată de art. 3191 din același cod.

4. Dintr-un alt unghi de vedere, dacă s-ar admite prin absurd că cererea de suspendare are ca obiect decizia nr. 844/2014 a Curții de apel Cluj, aceasta ar putea viza doar executarea sumei de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, sumă care însă nu a fost solicitată la executare de către creditor.

Și este așa, deoarece, doctrina stabilește că hotărârea judecătorească, mai exact actul jurisdicțional care reprezintă actul final al judecătii, produce două categorii de efecte, respectiv efecte *substanțiale* și efecte *procesuale*.

Unul dintre efectele procesuale este reprezentat de caracteristica conform căreia hotărârile judecătorești definitive și irevocabile care sunt susceptibile de executare silită constituie titluri executorii și pot fi puse în executare silită, fiind astfel aduse la îndeplinire prin intermediul forței coercitive a statului.

Sub aspectul hotărârilor susceptibile ori nesuscetibile de executare silită, Legea (Codul de procedură civilă) recunoaște existența acestei categorii de hotărâri, utilizând noțiunea de „*hotărâri irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită*”. Această sintagmă este folosită de legiuitor în art. 319 C.proc.civ., care reglementează termenul în cadrul căruia poate fi formulată contestația în anulare. Dincolo de această împrejurare, doctrina recunoaște în mod constant existența mai multor categorii de hotărâri judecătorești care nu sunt susceptibile de executare silită.

Dintre acestea o categorie aparte și care interesează prezenta speță este formată din hotărârile prin care se respinge acțiunea introductivă de instanță sau calea de atac, ordinară sau extraordinară; așadar, orice soluție negativă, prin care instanța respinge forma de exercițiu a acțiunii civile cu care a fost sesizată

Față de cele precizate mai sus este evidentă și deci fără echivoc concluzia potrivit căreia o hotărâre care nu este susceptibilă de executare nu poate fi suspendată. Este de neconceput suspendarea executării în ipoteza în care o executare nu există, nu poate exista și nu poate fi, nici măcar teoretic, imaginată. În situația contrară în care se pronunță totuși o hotărâre prin care se dispune suspendarea executării unei hotărâri care nu este susceptibilă de executare, hotărârea de suspendare nu produce în fapt nici un fel de efecte juridice, fiind ineficace.

Norma prevăzută la art. 3191 C.pr.civ. reglementează numai posibilitatea instanței de a dispune suspendarea executării hotărârii judecătorești care

formează obiectul căii de atac – cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunțată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul direct al căii respective de atac sau o procedură execuțională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

Pe cale de consecință, cererea de suspendare a unei decizii pronunțate de instanța de recurs prin care se respinge recursul nu este susceptibilă de executare și deci nu poate face obiectul vreunei cereri de suspendare chiar dacă formal poate fi susceptibilă de a fi atacată cu contestație în anulare. În acest context cererea de suspendare este inadmisibilă.

Pe de altă parte, dat fiind ipoteza normei consacrate de art. art. 3191 C.pr.civ. obiectul cererii de suspendare poate fi format exclusiv din hotărârea judecătorească care formează obiectul căii de atac deoarece cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunțată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul **direct** al căii respective de atac sau o procedură execuțională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare, așa cum s-a evidențiat mai sus.

Așa fiind și din această perspectivă cererea de suspendare provizorie formulată în cauză este inadmisibilă.

Față de cele ce precedă, în temeiul art. 404 alin. 4 coroborat cu art. 3191 parte finală C.pr.civ. se va respinge, ca inadmisibilă, cererea de suspendare formulată de petentă.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro